

Psalm 138: *Confitebor tibi.*

(v. David.)

*Al moet ik ook gaan
door een binnenst van benauwing,
gij doet mij leven.*

Het is al donker als ik aankom.
De rode baksteen glinstert zwart –
het regent hard. Maar diep van binnen
het gebouw hoor ik al ijle stemmen.

De wind is niet gaan liggen deze nacht.
De kloosterlingen hebben nu hun eerste plicht
gedaan, maar ik wacht tot de tweede.
Dan voeg ik mij in stomme eenzaamheid
bij al die stille zielen in hun pijn.

En zonder teken of gebaar weerklinkt
het zingen van de mannen. Het is alsof
de muren alle klank van duizend jaar
heel langzaam laten dalen van hoog
naar hier beneden, waar ik zwijgend wacht.

En later kom ik weer. En weer. Zo schrijden
alle dagen voort met trage passen. De mannen
zingen. En ik wacht, naast God
die stil als ik te zwijgen zit, op dingen
die wellicht niet komen gaan.

Het is weer donker als ik ga. Het
regent nog, de zwarte muren druipen
en ik hoor diep van binnen in mij nog
die mannen zingen.